

PEETER ja MINA

KRISTIINA KASS

PEETER ja MINNA

 TÄNAPÄEV

*Mu õele Irjale, kes on nende juttude peale
kõige rohkem naernud.*

*Ja lastele – omadele ja võõrastele – kellele
need loodetavasti ka natuke nalja teevad.*

Toimetanud Livia Dione
Kaane kujundanud Jüri Jegorov
Makett ja küljendus Villu Koskaru

Raamatu avaldamist on toetanud Eesti Kultuurkapital

Tekst ja pildid © Kristiina Kass ja Tänapäev, 2009

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

ISBN 978-9985-62-838-6

Peeter ja mina

Mina olen Ingel Sepp. Ma pole muidugi päriselt ingel, vaid täitsa tavaline tüdruk. Päris nimi on mul Inge. Aga kuna ma olen nii väike ja pikkade heledate juustega ja kõikide meelest jube armsa näoga, siis kutsutakse mind peaaegu alati Ingliseks.

Emma meelest oleks lahe, kui meie perekonnanimi oleks Taevas. Saate aru: Ingel Taevas. Aga isa arvab, et sellisel juhul

hakataks mu venda, Peetrit, kutsuma Peetruseks ja no see oleks juba tõesti suur naerukoht.

Nimelt on Peeter vahel üsna tobe ja ennasttäis kuju, nagu enamasti kõik suured vennad. Kui oleks minu teha, siis oleks mul hoopis vanem õde või noorem õde või kaksikõde. Aga mis teha, kui paremat pole antud. Noh, Peetriga saab vahel ikka nalja ka, ja siis, kui me oleme mõne lollusega hakkama saanud, on tegelikult päris hea, et ta poiss on. Enamik lapsevanematest teab, et poisid teevad hoopis rohkem krutskeid kui tüdrukud ja nendega on rohkem põhjust pragada.

Peetriga on emal põhjust pragada peaaegu iga päev. Peeter on minust suurem ja vanem, aga ema meelest pole ta põrmugi targem. Selles asjas olen ma emaga täitsa nõus.

Peeter ja mina mängime kummitust

Ükskord me vaatasime Peetriga põnevat õudusfilmi. Kõige jubedam oli seal vana tolmu pööning, mis oli igasugust kolu ja ämblikuvõrke täis. Iga natukese aja tagant läks keegi ilus naine pööningule ja siis tuli hirmus kummitus ja ehmatas ta surnuks. See oli Peetri ja minu meelest väga naljakas film ja me otsustasime ise ka hakata kummitust mängima.

Peeter lõi ema valge laudlina sisse silmaaugud ja ronis selle alla kummituseks. Mina mängisin ilusat naist, kes kõigepealt natuke kardab ja kiljub toredasti ja kukub siis surnult maha. Pärast seda mängisin mina kummitust ja Peeter ilusat naist, kes kardab ja kiljub ja langeb surnult maha. Peeter ei näinud küll välja nii ilus kui filmi naine, aga see-eest oskas ta kiljuda nii kõvasti, et alumise korruse naaber hakkas harjavarrega vastu meie põrandat taguma.

Natuke aega mängisime niimoodi kummitust ja ilusat naist, aga see ei õnnestunud päris nii hästi kui filmis. Meie elutuba ei näinud ka üldse pööningu moodi välja. Nii ma Peetrile ütlesingi.

„Meie elutuba ei ole üldse pööningu moodi. Pööning peab olema hästi pime ja seal peab olema katkist mööblit ja igasugu vana kolu ja tolmu ja ämblikuvõrke.”

„Ma ei usu, et emale meeldiks, kui me mööblit lõhuksime,” arvas Peeter. „Aga koli võime me tuua teistest tubadest ja aknale võime kardinad ette tõmmata.”

Nii me siis tegimegi. Kuhjasime elutoa põrandale kõik oma mänguasjad ja raamatud ja riided ja köögist tõime potte ja panne ja jahukotte ja hernesupipurke ja igasugust muud tráni. Peeter oskas tolmuimeja lahti teha ja lõigata tolmu koti sisse sobiva suurusega augu, millest oli super hea tolmu põrandale ja pööningukoli peale raputada. Nüüd nägi elutuba välja peaaegu samasugune nagu kummitusfilmis.

„Kust me ämblikuvõrke saame?” tuli mulle järsku meelde. „Õudusfilmides on alati jube palju ämblikuvõrke.”

„Me peame vist kuskilt ämblikke otsima,” arvas Peeter. „Filmitegijad koguvad alati enne filmimist sada ämblikku ja lasevad nad siis sinna pööningule lahti.”

„Ja mis edasi saab?” küsisin mina.

„Siis nad muidugi ootavad, et ämblikud hakkaksid võrke kuduma,” teatas Peeter.

Minu meelest oli Peeter natuke loll, kui arvas, et filmitegijad ootavad mitu tundi ämblike võrgukudumist.

„Ise oled loll,” ütles Peeter. „Sina ei tea filmiasjandusest midagi. Sina oled palju väiksem ja lollim kui mina.”

„Ise oled,” ütlesin mina.

„Ei ole!”

„Oled küll!”

„Ei ole!”

„Selline korrutamine on lapsik,“ ütlesin mina.

„Ei ole,“ ütles Peeter.

„On küll!”

„Ei ole!”

Siis tüdinesin ma vaidlemisest ära ja istusin diivanile asjade üle järele mõtlema ja sain veelgi tolmusemaks, kui enne olingi. Ma ei pidanudki kuigi kaua mõtlema, kui juba mõtlesingi välja.

„Need on suhkruvatist!”

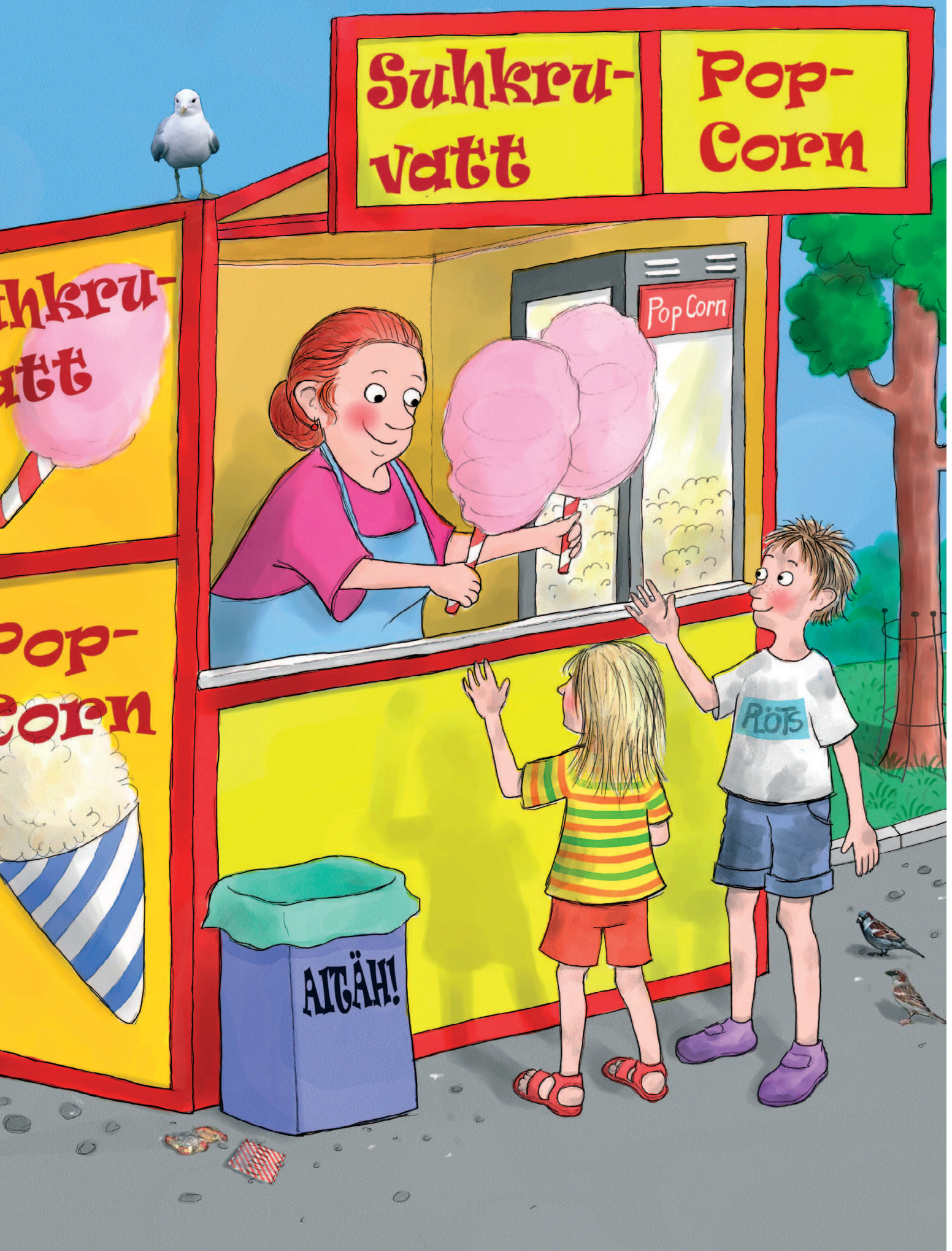
„Mis asjad?” ei saanud Peeter aru.

„Filmi ämblikuvõrgud muidugi,“ ütlesin mina. „Filmides ei ole midagi päris nii, nagu välja paistab. Ämblikuvõrgud ei ole päriselt ämblikuvõrgud, vaid suhkruvatt. Seda pannakse ettevaatlikult pööningunurkadesse, nii et see ainult näeb välja nagu ämblikuvõrk. Ja kui film on valmis, pistavad näitlejad suhkruvati nahka.”

„Suhkruvatt on ju roosa,“ kahtles Peeter, aga kui ma ütlesin, et välismaal on kindlasti olemas ka halli suhkruvatti, jäi ta mind uskuma. Meie mõlema meelest on näitlejate töö väga tore, sest nad saavad iga päev halli suhkruvatti süüa. Otsustasime suurest peast hakata õudusfilmide näitlejateks ja juba praegu usinalt harjutada.

Sel päeval, kui me kummitust ja ilusat kiljuvat naist mängisime, oli turuplatsil laat. Ja laadal müüakse ju mõnikord suhkruvatti. Tegime Peetri rahanotsu katki ja läksime turule.

Seal oligi suhkruvatti! Tädi, kes seda müüs, imestas päris suure häälega, kui räpased me oleme. Peeter ütles tädile, et me

mängime kummitust ja räpast naist, aga mina ütlesin, et tegelikult me ainult koristasime kodu, et emal ja isal oleks hea meel, kui nad töölt koju tulevad.

See oli tädi meelest meist nii kohutavalt armas, et ta kingis meile kaks suhkruvatti täitsa ilma rahata. Mina küsisin, et äkki ta siis kingiks meile veel kuus suhkruvatti, ja kui võimalik, siis halli värvi. Aga selle peale ütles tädi, et me oleme häbematud jõmpsikad ja oleks parem, kui me jalga laseksime, või ta võtab meilt juba antud suhkruvatid käest ära. Seepeale lakkusime mõlemad ruttu oma suhkruvatti, sest vaevalt ta siis seda enam tagasi tahab.

Peetri meelest piisas ka kahest suhkruvatist, kui me neid säästlikult kasutame, ja roosad ämblikuvõrgud paistavad kindlasti ilusamad välja kui hallid. Mina sõin koduteel oma suhkruvati ära, sest mul oli kõht tühi ja suhkruvati isu. Aga vihaselt Peetrile ütlesin, et piisab ka ühest suhkruvatist, kui me seda säästlikult kasutame.

Kodus ronis Peeter, kes on pikem kui mina, kõrge tabureti otsa, aga ei ulatunud ikkagi päris laeni ämblikuvõrke laotama. Sellepärast kleepisime neid siis natuke allapoole elutoa nurkadesse ja suure palmi lehtedele ja teleka ja seinavahele rippu. Peeter ütles, et tema tohib laotada suurema osa suhkruvatist, sest mina olin enda oma ära söönud. Lõpuks paistis kõik pea-aegu sama ehtne ja tontlik välja nagu selles põnevas filmis, mida me nägime, ja me võisime hakata jälle kummitust ja ilusat naist mängima.

Või nii me vähemalt arvasime.

Just siis, kui Peeter oli jälle laudlina alla roninud ja kätega lehvitama hakanud, tulid ema ja isa koju. Ema hakkas veel vägevamalt kiljuma kui filmi naine ja isa hakkas kordamööda vanduma ja aevastama, sest ta on tolmule allergiline. Alumise korruse naaber aga hakkas harjavarrega vastu põrandat koputama.

Peeter sai kõik süü enda kaela, sest ta on suurem ja vanem kui mina. Lõppude lõpuks ju TEMA lõi silmaaugud ema parima laudlina sisse ja TEMA mõte oli igasugu koli elutuppa kanda ja TEMA tegi augu tolmuimeja koti sisse ja TEMA suhkruvatt oli laotatud mööda seinu ja palmilehti ja telekat laiali.

Aga mina seisin toanurgas ja tegin hästi kurva ja armsa näo pähe ja minuga ei riieldud üldse.

Peeter pidi terve elutoa ära koristama ja jäi veel kahe nädala kommirahast ka ilma. Minu meelest oli see isegi hea asi, sest kuhu ta selle raha pannud olekski? Rahanotsu oli tal ju niikuinii juba katki.

